

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3352/2019
12.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драго Вуковић, адвокат из ..., против туженог Института економских наука Београд, чији је пуномоћник Славица Петровић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3110/18 од 15.04.2019. године, у седници одржаној 12.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3110/18 од 15.04.2019. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 819/18 од 16.05.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено је решење туженог од 13.04.2016. године, којим је тужили утврђена висина отпремнине и време исплате, као незаконито. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужили на име неисплаћеног дела отпремнине исплати износ од 47.026,00 динара, са законском затезном каматом од 07.06.2016. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужили на име трошкова парничног поступка исплати износ од 40.560,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3110/18 од 15.04.2019. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке и жалба туженог одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у делу става другог изреке за износ од 8.870,00 динара, са законском затезном каматом од 07.06.2016. године до исплате. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става другог изреке, тако што се обавезује тужени да тужили на име неисплаћеног дела отпремнине исплати износ од 3.838,00 динара, са законском затезном каматом од 07.06.2016. године до исплате, док се за износ од 34.318,00 динара са законском затезном каматом од 07.06.2016. године, одбија као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужила да туженом на име трошкова жалбеног поступка исплати износ од 19.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде, донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, побијајући одбијајући део става трећег изреке и одлуку о трошковима жалбеног поступка садржану у ставу четвртог изреке, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка које могу бити ревизијски разлог у смислу члана 407. наведеног Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилци је радни однос престао 07.05.2016. године, а тужени јој је, на основу решења од 02.05.2016. године, исплатио отпремнину 27.06.2016. године у износу од 87.902,00 динара, што представља две нето зараде за мај месец. Према последњем објављеном податку, од стране Републичког завода за статистику, у односу на време када је тужила остварила право на пензију у мају месецу 2016. године, бруто зарада износила је 63.029,00 динара за март месец, а нето зарада за март месец износила је 45.870,00 динара. Висина исплаћене отпремнине тужилци износи две нето зараде за мај месец према решењу туженог од 02.05.2016. године, а нето зарада за март месец износи 45.870,00 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно је ревизијом побијаном пресудом суд применио материјално право налазећи да се при методологији обрачуна отпремнине креће од бруто зараде, сагласно члану 105. Закона о раду, а након издвајања пореза, доприноса и додатака, долази се до нето зараде која се исплаћује запосленом, на основу члана 119. став 1. тачка 1. истог Закона, док је основ за обрачун објављен податак Републичког завода за статистику у моменту када запослени оствари право на пензију. У конкретном случају то су подаци објављени за зараду у марту месецу 2016. године.

Наиме, по оцени Врховног касационог суда, ревизијом тужилце се неосновано указује да је побијана пресуда донета уз погрешну примену материјалног права. Одредбом члана 119. став 1. тачка 1. и став 3. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05, 75/14), прописано је да је послодавац дужан да запосленом исплати, између осталог, отпремнину при одласку у пензију и то најмање у висини две просечне месечне зараде, под којом се сматра просечна зарада у РС према последњем објављеном податку Републичког органа надлежног за статистику. У конкретном случају релевантан податак наведеног органа је зарада за март месец 2016. године, с обзиром да је то последњи објављени податак у односу на моменат када је тужила стекла право на пензију. Надаље, методологија обрачуна се заснива и на примени члана 105. став 2. наведеног Закона приликом одређивања основице за обрачун висине отпремнине, а то је бруто зарада. Међутим, порези и доприноси који се плаћају из зараде, како је наведеном законском одредбом прописано, надлежним фондовима, указује да се запосленом исплаћује нето зарада. Како је нето зарада објављена за март месец износила 45.870,00 динара и како је у смислу одредбе члана 119. став 1. тачка 1. Закона о раду послодавац дужан да запосленом исплати отпремнину при одласку у

пензију најмање у висини две просечне месечне зараде, које у конкретном случају износе укупно 91.740,00 динара, а тужилци је исплаћен износ од 87.902,00 динара, тужени је у обавези да јој исплати још 3.838,00 динара, са каматом од доспелости 07.06.2016. године, сагласно члану 277. Закона о облигационим односима.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић